

www.jollibread.com

© Del text: 2019, Joan Bustos

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.
Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)
08908 L'Hospitalet de Llobregat
Telèfon: 93 230 0 63 00

ISBN: 978-84-1666-1-83-1

Dipòsit legal: M-3.310-2019

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: abril de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Ferotge. El retorn

Joan Bustos

Il·lustració de la coberta
de Luis San Vicente

jollibre

Érase una vez
un lobito bueno
al que maltrataban
todos los corderos.
José Agustín Goytisolo

A la Neus.

Vet aquí que en la història que presentem
el protagonista no és pas tan mala gent

Quan van trucar a la porta, les dues Madras- 7
tres es van mirar sorpreses el Llop Ferotge.

–Que potser esperaves algú, Rotge?

Qui així parlava, amb veu encisadora, era la Madrastra de la Blancaneus. I *Rotge* és com totes dues anomenaven aquest vell conegut dels contes de tota la vida, perquè *Llop Ferotge* és, a més de massa llarg, com veureu del tot inexacte.

Els personatges dels contes són, en el fons, companys de feina, i això fa que acabin sent amics o alguna cosa més. Gairebé com de la família. És per això que a la Madrastra de la Blancaneus els amics l'anomenen Blanca, per comoditat. Per contra, la de la Ventafocs és la Venta, sense res més.

El Llop va fer que no amb el cap, que no esperava ningú, i va voler aixecar-se de la taula on tots tres prenien per berenar xocolata desfeta ben fumejant, amb melindros, com cada dimecres.

8 Però en Ferotge s'hi va repensar i es va tornar a asseure de seguida. No era només perquè li fes moltíssima mandra anar a obrir, sinó perquè per damunt de la flaire de la xocolata s'ensumava que s'embolicaria la troca.

Quanta raó que tenia! A còpia d'haver rebut garrotades de totes bandes com a dolent oficial, el pobre Ferotge se les veia a venir d'una hora lluny.

–Algú es deu haver equivocat –va deixar anar, com qui no vol la cosa, però sense gaire convicció.

Mentre tots tres badaven, sense saber ben bé com reprendre el fil de la conversa, els trucs es van repetir, amb suavitat però amb insistència.

En Ferotge va pronunciar una paraulota, però fluixet. Des que havia deixat de treballar

en els contes s'havia engreixat, i força. Això feia que li costés arrossegar els quilos afegits, i, diguem-ho clarament, que odiés bellugar-se, perquè li recordava temps passats.

–Ja viiinc! –va exclamar-se contrariat.

Davant la mirada d'admiració de la Blanca, va contenir la respiració per semblar més esvelt, mentre anava fent la llista de tot el que li podrien oferir a domicili però que ja tenia.

–Vostè dirà, amable senyor venedor –va deixar anar per fi, disposat a escoltar qui fos, quan va tenir la porta oberta de bat a bat.

–Hola, amic –va ser la rèplica immediata.

Per més que es fregava els ulls, el Llop no aconseguia reconèixer l'homenet que li somreia amb una familiaritat incomprendible des del llindar de casa seva.

El nouvingut va encaixar amb convicció l'urpa peluda d'en Ferotge.

–Ens coneixem... ehem... senyoor...? –va demanar el Llop tot posant-se les ulleres per veure-hi de prop, en un últim intent de lligar caps.

Aleshores, sense afegir cap més paraula, l'acabat d'arribar es va tirar al coll d'en Ferotge i el va abraçar amb un afecte i sobretot una força incomprensibles.

10 –Amic Ferotge. Soc jo! –va recalcar–. He tornat! –va aconseguir entendre la pobra bèstia enmig dels sanglots emocionats de l'homenet, regats amb llàgrimes que li van xopar la camisa.

Tot i no tenir ni la més remota idea de qui era aquell afectuós acabat d'arribar, en Ferotge, que és acollidor de mena, li va picar l'esquena amistosament.

–Endavant, doncs. Ets a casa teva –va deixar anar l'amfitrió, que es penediria tot seguit del gest.

Havien quedat enrere els temps en què el protagonista d'aquesta història entrava tant sí com no a les cases dels altres. Devorar àvies malaltones, cabridets confiats o porquets mandrosos? Això era cosa del passat. Ara era un llop nou. Estava rehabilitat. Que quedi clar des d'ara mateix.

Fixeu-vos si havia canviat que ara no tenia un «no» per a un convidat, per inoportú que fos. Com passava en aquell precís instant: abans que vingués aquell barrut, la cosa pintava la mar de bé entre la Blanca i en Ferotge.

Les Madrastres, la Blanca i la Venta, també havien canviat, i no només de nom. Havien madurat, perquè el temps passa per a tothom, i amb alguna arruga, algun cabell blanc i també algun quilet de més, havien deixat de banda les dèries d'abans: esperar que el mirall respongués preguntes i casar les filles lletges com fos.

Sort que els psicòlegs havien fet molt bona feina amb els personatges dels contes!

Ah, com passa el temps i com canvia la gent!

Això solien repetir elles, entre sospirs, sovint sense venir a tomb. I el Llop també s'hi afegia, al comentari, i per descomptat al be-
renar. Per golafreria i també perquè se sentia molt sol.

–Noies, us presento el senyor... ehem... –va fer teatralment en arribar acompanyat al menjador–. El senyor... –va intentar reprendre i va quedar-se mut.

Com es deia aquell homenet?

12 Aleshores les amigues no van deixar a en Ferotge completar la frase que tampoc no hauria pas sabut acabar: es van aixecar alhora i van anar directes a cobrir de petons afectuosos l'escanyolit.

–És *ell*... –es repetien amb emoció i amb sorpresa alhora, i era difícil quant n'hi havia d'una cosa i de l'altra. A més, aquest «ell» (com si l'individu no hi fos present) tenia vuit «e» com a mínim: *eeeeeee*.

–Sí, soc jo –aconseguia repetir el nouvingut, aclaparat per la rebuda, però tampoc massa, com si se la mereixés.

Veient-les ara, ningú no hauria pensat que fossin les mateixes dones que tants maldecaps havien provocat en els contes del passat.

Ah, com passa el temps... Ai, perdó, que sembla que ja ho hem dit abans, això.

–Seu, seu amb nosaltres, guapet... –van ordenar les Madrastrès amorosament, parlant alhora.

Això va fer que en Ferotge se sentís un pèl gelós. «Hostes vingueren...» va rondinar tot d'una per a ell mateix, contrariat. Sense que se li notés gens, això sí.

Però no va tenir temps d'anar gaire més enllà.

Una de les dues, tant se val quina d'elles, va pronunciar aleshores el nom del convidat acabat d'arribar.

No podia ser. El Llop el devia haver entès malament.

Quan més en dubtava, elles el van repetir a una sola veu. Amb una cantarella afectuosa, que encara feia més mal.

–Ogre!!!

Impossible! Però... sí.

Aquell nap-buf no era sinó l'Ogre!

Així ho confirmava l'individu, amb total desimboltura, mentre es cruspia, sense permís, la xocolata i els melindros del Llop. I rebent tota l'estimació i alguna carícia de les amigues del Llop, és clar.

14 Un gegant inhumà, lleig com una mala cosa, barroer, insaciable i malvat s'havia encongit, segons explicava, gràcies a una intervenció quirúrgica miraculosa, duta a terme, evidentment, a l'estranger. I encara més: ara lluïa una cara que les altres dues qualificaven sense embuts de *moníssima*, davant del mateix morro del pobre Ferotge.

Per acabar-ho d'adobar, s'havia convertit, sempre en paraules de les dues Madrastres, *en un home d'allò més simpàtic*.

Però, on s'és vist?

Tant que li havia costat a en Ferotge sentir-se bé amb ell mateix! Tantes, tantes hores de teràpia per poder controlar els impulsos negatius!

–Has de millorar cada dia –s'havia repetit tants anys al matí, davant del mirall.

S'havia engreixat, però malgrat tot no podia (i no volia) deixar de ser pelut, com a bona bèstia.

Havia de renunciar a ser qui era, com l'Ogre havia fet?

Realment calia?

El que de debò el sorprenia era que la Blanca i la Venta l'haguessin reconegut amb aquella nova figura. Com s'ho havien manegat?

15

L'amiguet es feia anomenar Bori, que és més curt i familiar que Libori, que es com es deia l'Ogre. I les dues Madrastres reconvertides no feien més que repetir aquest nom ridícul, enmig de rialles que feien pensar en noietes immadures i no pas en les senyores respectables que correspondria per edat.

Abans que en Ferotge pogués formular cap més pregunta, en Libori (perdó: en Bori) li va reclamar una abraçada d'os («perdó, de Llop»), va rectificar de seguida.

–Au, abraça'm, amic de l'ànima! –va ordenar l'escarransit.

En Ferotge va entendre que es referia a ell. El Llop i l'Ogre amics inseparables? Des de quan?

–És el mínim que puc fer per agrair la teva hospitalitat. Per cert, on puc instal·lar-me? –va demanar en Bori després de l'abraçada, que va ser més aviat un tràmit.

16 Va ser aleshores que, amb els nassos una mica inflats per aquella demostració de barra, l'amfitrió per força va haver de mossegar-se la llengua.

Per què? Per reprimir un udol dels d'abans de la teràpia que el va convertir en un llobet domesticat.

Sense saber com, per art de màgia, com solia esdevenir-se en els contes, havia arribat al menjador de can Ferotge una pila de baguls i de maletes entapissades d'adhesius.

Damunt d'aquells embalums s'hi podia llegir que en Bori, àlies escarransit, àlies tap de bassa, àlies nap-buf, àlies nyicris, havia recorregut mig món.

–Veureu: m’he trobat a mi mateix després de fer molts i molts quilòmetres... –va anunciar, amb aquell to que anticipa confidències d’aquelles que es reserven per als bons i vells amics.

Per facilitar-li-ho, les Madrastres es van disputar tornar a omplir la tassa d’en Bori, que de fet era la d’en Ferotge, i van aplaudir il·lusionades.

En Ferotge es va dir aleshores que allò no pintava gaire bé, i tant li feia el que en pensessin tots plegats.

Quanta raó que tenia, sense saber-ho!